

ת"פ 24917/11/19 - מדינת ישראל נגד סמיר שעבאן

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 24917-11-19 מדינת ישראל נ' שעבאן
בפני כבוד השופטת הבכירה שרון לארי-בבלי

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

סמיר שעבאן

הנאשם

הכרעת דין

כתב האישום המתוקן (תיקון מיום 27.10.20) מייחס לנאשם ביצוע עבירת הסגת גבול, לפי סעיף 447(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן- **חוק העונשין**); וביצוע עבירה של פגיעה בפרטיות, לפי סעיף 5 + סעיף 2(1) לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981 (להלן- **חוק הגנת הפרטיות**).

במסגרת תיקון כתב האישום נמחק האישום הראשון. באישום השני נטען כי ביום 16.7.18, בסמוך לשעה 02:00 בלילה, עמד הנאשם מחוץ לחלון חדרה של ס' (להלן- **המתלוננת**) ברחוב המדרגות בירושלים. הנאשם ניסה להזיז את סורגי החלון, והשקיף אל תוך חדרה של המתלוננת, אשר היתה באותה עת במיטתה, כשהיא לבושה בגדים תחתונים בלבד.

עדויות התביעה:

המתלוננת היא סטודנטית ומתגוררת בירושלים מזה שלוש שנים. כיום היא מתגוררת בדירה אחרת מן הדירה בה התגוררה במועד האירוע נשוא כתב האישום. בעדותה תארה את מקום מגוריה דאז, תוך שציינה כי מדובר בדירה העליונה בבניין בו 3 קומות, ולה מרפסת היקפית. היא הסבירה כי ישנם מספר פתחים לדירה דרך אותה מרפסת "יש במרפסת פתחים לבית, כלומר מהחדר שלי היו שני חלונות ודלת יציאה למרפסת, וגם כאשר החלונות סגורים כלומר תריסי המתכת סגורים עדיין אפשר להסתכל ולראות ממש מה קורה בתוך החדר" (עמ' 10 לפרוט', ש' 19-21).

ביחס לאירוע נשוא כתב האישום, העידה המתלוננת כי באותו הלילה שבה מבילוי עם חברים לרגל יום הולדתה, ושוחחה עם מר מאיר רוטנברג (להלן- **מאיר**), שכן שלה המתגורר בבניין שמול הבניין שלה: "מאיר יש לו נקודת ראייה ישירה לתוך המרפסת שלי כי הוא גר ממולי החלון שלו היה ממולי כך הכרנו" (עמ' 10 לפרוט', ש' 31). היא תיארה כי בעודם

משוחחים בטלפון, מסר לה מאיר כי יש אדם במרפסת ביתה, והוא אף סבר כי מדובר באביה. מיד עם התברר המצב, השתתקה המתלוננת ומאיר החל צועק לנאשם: "רק כשהוא ענה לו שמעתי את הקול שלו והבנתי שבאמת יש לי מישהו במרפסת" (שם, ש' 34-35). היא המשיכה והעידה כי לאחר מספר רגעים התעשתה, התלבשה וירדה למטה אל מחוץ לבניין. בשלב זה, כבר יצרה קשר עם שכן נוסף ויחד איתו ועם מאיר, החלו מחפשים אחר הנאשם. לדבריה, הם ידעו את כיוון בריחתו של הנאשם, שכן מאיר ירד מביתו והבחין בכיוון אליו רץ הנאשם. לאחר מכן, מסרה כי "איגפנו אותו כי הוא התחיל לרוץ ברחובות הצרים של נחלאות. הם תפסו אותו מתחת לרכב מתחבא" (עמ' 35 לפרוט', ש' 6-7). המתלוננת מסרה עוד כי מספר שבועות לאחר האירוע הבחינה בנאשם מתהלך בשכונת מגוריה.

מאיר הוא שכנה של המתלוננת, כאמור, עמו שוחחה במהלך האירוע. לדבריו הוא מתגורר בדירה שבבנין מול דירת המתלוננת, מרחק של פחות מעשרה מטרים. לדבריו, הבחין במתרחש במרפסת של המתלוננת מחלון ביתו. הוא העיד כי שוחח עם המתלוננת בטלפון בליל האירוע. המתלוננת הזמינה אותו לביתה, ובתגובה השיב לה "שמה אני אבוא הרי אבא שלה נמצא כי ראיתי אותו במרפסת, אמרתי לה אבא שלך פה, את רוצה שאני אכיר את המשפחה?" (עמ' 20 לפרוט', ש' 24-26). בשלב זה, ולאחר שהמתלוננת השיבה כי אביה אינו נמצא בדירתה, הבין מאיר כי ישנו אדם זר הנמצא במרפסת דירתה "ואז אני רואה אותו ניגש לדלת ומנסה לפתוח אותה מחזיק אותה קצת" (שם, ש' 27). מאיר העיד כיצד צעק לכיוון הנאשם, שאז האחרון השיב לו כי טעה בדלת. מאיר הבהיר כי תגובה זו של הנאשם לא היתה הגיונית, בהינתן ש"הדירה הזו הכניסה אליה היא פרטית" וכי "המרפסת של הקומה השנייה איפה שהם נמצאים היא מרפסת ששייכת רק לדירה הזו, זו דירה בקומה פשוט" (שם, ש' 31-32).

מאיר העיד כי בשלב זה החל הנאשם לרדת מן הבנין ולברוח, והוא עצמו ירד גם כן מבנין מגוריו. כאשר יצא מבנין מגוריו שלו, הספיק לראות את הנאשם פונה לרחוב סמוך (עמ' 21 לפרוט', ש' 1-2). הוא ושכן נוסף רדפו אחר הנאשם- כל אחד מהם מכיוון אחר, כאשר לבסוף איתר מאיר את הנאשם כשהוא מסתתר מתחת לרכב "משכתי אותו וביקשתי ממנו להזדהות" (עמ' 21 לפרוט' ש' 3). בדומה לעדות המתלוננת, גם מאיר מסר כי הבחין בנאשם כשבועיים לאחר האירוע, מסתובב בשכונת מגוריו.

רס"ר אלכסנדר אלקין (להלן- רס"ר אלקין) היה חוקר בתחנת משטרה לב הבירה בתקופה הרלבנטית לכתב האישום, והוא גבה את הודעת הנאשם במשטרה מיום 06.07.18 (ת/1). לדבריו, בתחילת החקירה, החל הנאשם להתווכח עם המתורגמן שנכח בה בנוגע לאיכות התרגום, אולם בהמשך החקירה השיב על יתר השאלות שנשאל, מבלי שהעלה טענות נוספות לעניין זה.

רס"ר איתן קורץ (להלן- רס"ר קורץ) גם הוא חוקר בתחנת לב הבירה, וגבה את הודעת הנאשם מיום 17.07.18 (ת/2). לדבריו לא הבחין בדבר חריג במהלך חקירת הנאשם. בחקירתו הנגדית, אישר החוקר קורץ כי הוא נשמע בתיעוד הקולי צוחק במהלך החקירה, אולם מסר כי צחוק זה התייחס לאירוע אחר בינו לבין חוקר נוסף, ולא נגע לנאשם או לחקירתו. בנוסף, ביחס לטענות ההגנה בדבר הפחדות ואיומים, השיב כי לא מדובר בדבר חריג, וכי ברי שחקירה תלווה לעיתים בצעקות. הקלטת החקירה הוגשה וסומנה ת/3.

עדות ההגנה

הנאשם בחקירתו הראשית עומת עם המיוחס לו בכתב האישום, ומסר כי בליל האירוע חיפש מכר שלו אותו הוא מכיר על מנת שזה יעסיק אותו. הוא הסביר כי לאחר שאותו אדם קרא לו (הכוונה היא למאיר השכן) הוא ירד מהבנין "אחרי שהוא קרא לי אני ברחתי כי פחדתי ממנו" (עמ' 25 לפרוט', ש' 20). לדבריו ברח מהאנשים והתחבא מתחת לרכב. בהמשך, העיד כי ברח משום שהוא ערבי, ואף ציין כי בעבר היכו אותו במכות בראשו.

בחינת מהימנות

גרסת המתלוננת ומאיר

כבר בפתח הדברים יש להבהיר כי הלכה למעשה הנאשם הודה כי בליל האירוע עלה לקומת הבנין בו ממוקמת דירת המתלוננת ועמד במרפסת דירתה. עיקר המחלוקת נוגעת להסברים שהעניק בדבר נוכחותו במקום זה בשעה 02:00 בלילה לערך, והדבר ידון במסגרת בחינת תחולתה של עבירת הפגיעה בפרטיות. בעוד המאשימה סבורה כי הנאשם נכח במקום על מנת לבלוש ולהציץ על המתלוננת בדירתה, הנאשם תולה את נוכחותו במקום בחיפוש אחר חבר/מכר בשעת לילה מאוחרת בהיותו שתוי. הדבר, כאמור, יורחב בהמשך הדברים.

אני מוצאת להעניק משקל גבוה לגרסת המתלוננת ולגרסת מאיר, שכנה. שילובן של שתי הגרסאות יוצר תשתית ברורה באשר להשתלשלות האירוע נשוא כתב האישום, שהובילה, לבסוף, לתפיסתו של הנאשם, כשהוא מסתתר מתחת לכלי רכב (והדברים, כאמור, הובאו גם בעדותו של הנאשם). עדות המתלוננת עשתה עליי רושם מהימן ואמין. ניכר כי לא ביקשה להעצים את הדברים, ואף הוברה חלקה המוגבל בזיהוי הנאשם. כך למשל, הבהירה בחקירתה הנגדית כי לא הבחינה בעיניה בנאשם עומד במרפסת, אולם שמעה את מאיר השכן צועק לעברו, שאז שמעה את הנאשם משיב לו והבינה כי הוא עומד על מרפסת דירתה (עמ' 12 לפרוט'). בנוסף, המתלוננת הבהירה בעדותה כי מרפסת דירתה היא מרפסת פרטית, שאיננה נחלת הציבור. הוברה שאין בכניסה לה דלת המונעת המעבר, אולם "בשם ההגיון הבריא כשאתה עובר מהרחוב ונכנס לסמטה, כל אזרח מן השורה מבין שהוא נכנס לשטח פרטי" (עמ' 13 לפרוט', ש' 10-11).

התרשמות זוהי וחיובית הייתה לי אף מעדותו של מאיר, השכן, אשר הבחין בנאשם עומד במרפסת דירת המתלוננת, בעודו משוחח עם האחרונה בטלפון. בחקירתו הנגדית חזר מאיר על תיאור מרפסת הדירה, תוך שהבהיר כי היא כוללת "חלון רגיל וחלון שהוא דלת יציאה למרפסת" (עמ' 22 לפרוט', ש' 7). ההגנה ניסתה לאתר חורים בגרסתו של מאיר, והעלתה ספק ביכולתו לשוחח עם המתלוננת בטלפון מחד, ולהבחין במרחש במרפסת מאידך. תשובתו של מאיר הייתה ברורה והסירה כל ספק בדבר יכולת זו. הוא הסביר כי השיחה הטלפונית נסובה סביב נוכחותו של הנאשם על המרפסת: "אני משוחח עליו ואני מספיק לראות אותו ואומר לה לגביו, אני רואה אותו ממולי נוגע בדלת, מסתובב איפה שהחלון, ניגש לדלת החלון ומנסה לפתוח אותה זה מה שראיתי" (שם, ש' 9-10). כאשר העיד מאיר כי המתלוננת פתחה את דלת המרפסת, עימתה אותו ההגנה עם העובדה שהמתלוננת העידה כי לא ראתה את הנאשם במו עיניה, שאז השיב כי הוא עצמו צעק לנאשם שהתחיל בבריחה מן המקום, ומשכך היא לא ראתה אותו בעיניה אולם בהחלט פתחה את דלת המרפסת: "היא פתחה את הדלת והוא הספיק לצאת מהמרפסת במדרגות אבל לא הגיע עד למטה אם זו שאלתך" (שם, ש' 28-29).

כמו כן, מעדותו של מאיר עולה כי ישנו פרק זמן קצר של 10-20 שניות בהן הנאשם ירד במנוסה במדרגות הבניין, החיצוניות לבניין, שעה שמאיר עצמו ירד במדרגות הבניין שלו, שהינן מדרגות פנימיות. לא מצאתי כי פרק זמן זה השפיע על זיהוי של הנאשם כמבצע העבירה, וזאת משתי סיבות עיקריות: האחת והמרכזית, היא שהנאשם בעצמו הודה כי עמד על מרפסת דירתה של המתלוננת, וכאשר צעק לו השכן ברח מן המקום. השנייה, נטועה בעדותו של מאיר עצמו שתיאר כדלקמן: "אני רואה אותו הולך למדרגות ואני רץ במדרגות, זה מדרגות חיצוניות מחוץ לבנין ושלי בתוך הבנין, יש רגע של 20 שניות 10 שניות שאני לא רואה אותו וזה הרגע שהוא מתחבר לכביש ומגיע לפינה ואני מספיק לראות אותו כשהוא יוצא מהבנין במרחק 6 מטר ממני ואני צועק לו והוא מסתכל עלי והולך" (עמ' 22 לפרוט', ש' 34-31). עולה כי ההגנה עימתה את מאיר בשאלות הנוגעות לטיב זיהוי של הנאשם כמבצע העבירה, אולם לא מצאתי טעם בשאלות אלה, בשים לב להודאתו של הנאשם כי נכח בבנין, ברח ממנו ואף הסתתר מתחת לאחד מכלי הרכב בשכונה. הנאשם למעשה לא טען לטעות בזיהוי. מהודעותיו ועדותו עולה שהוא שעמד על המרפסת, הוא שברח, והוא שנתפס.

גרסת הנאשם

כפי שיובהר להלן, התרשמתי כי גרסת הנאשם- הן בתחנת המשטרה והן בעדות בפניי- אין בה דבר, והיא אינה עולה בקנה אחד עם ההיגיון והשכל הישר.

בהודעתו של הנאשם במשטרה (ת/1) מיום 16.7.18, בבוקר שלאחר האירוע, מסר הנאשם כי במהלך הלילה הקודם, בשעה 22:00 לערך, רכש אלוהול מסוג וודקה, וישב לשתות לבדו עד השעה 01:00 לערך. לאחר מכן, סיפר כי "אחר כך הלכתי לחפש בן אדם. אני מכיר אותו אבל לא מכיר אותו טוב. הוא אמר לי שהוא גר באזור מחנה יהודה. הלכתי לחפש אותו, אנחנו שותים ביחד. לא יודע איפה הוא גר. חיפשתי אותו באזור מחנה יהודה" (ת/1, ש' 18-16). בהמשך, תיאר כי בעודו עומד במרפסת "השכן ראה אותי, פחדתי וירדתי" (ת/1, ש' 34). במסגרת הודעה זו הכחיש הנאשם כי הציץ מבעד לחלונות המרפסת, וחזר על גרסתו כי חיפש את אותו חבר מסתורי. הנאשם אף עמד על גרסתו זו במסגרת הודעתו הנוספת מיום 17.7.18 (ת/2).

בעדותו בבית המשפט הנאשם שב על גרסתו זו, באופן שהדגיש עד כמה היא ריקה מתוכן ואין בה כדי להסביר דבר ממעלליו בליל האירוע. כך, לא הובהר מיהו אותו חבר או מכר מסתורי של הנאשם, אשר לכאורה, הזמין את הנאשם לביתו; לא הובהר מקום מגוריו של אותו מכר, ולמעלה מכך- הנאשם לא העניק הסבר אלמנטרי לשאלה מדוע הגיע דווקא לדירתה של המתלוננת וניגש למרפסת דירה זו. הן בהודעתו במשטרה והן בעדותו בבית המשפט מסר הנאשם כי אותו מכר מסתורי מתגורר באזור מחנה יהודה, ואולם אזור זה כולל רחובות ובניינים רבים, ולא הובהר מדוע הגיע דווקא למרפסת דירתה של המתלוננת. כאשר עומת על ידי המאשימה עם שאלה זו, השיב הנאשם "אני מסתובב" (עמ' 26 לפרוט', ש' 35) וכן "לא, לא, רק ברחוב. וזה רק אצלהם יעני, מסתכל ככה, וככה" (עמ' 27 לפרוט', ש' 5). גרסה זו של הנאשם הותירה רושם של כוונת התחמקות ממתן תשובות והסברים לנוכחותו במקום.

בהמשך עדותו, כאשר נשאל מדוע לא דפק בדלת הדירה, תלה הנאשם את התנהלותו בכך שהיה שיכור, כפי שציין אף בהודעתו במשטרה. לא מצאתי לקבל טענה זו (שממילא לא בוססה כדבעי), והתרשמתי כי זו נועדה לחלץ את הנאשם מן המעשים המיוחסים לו. ראשית, מסקנתי זו מקבלת תיקוף באמצעות עדותו של מאיר השכן, שאיתר את הנאשם

כשהוא מסתתר מתחת לרכב בשכונה, ואשר הדגיש כי לא התרשם כי מדובר באדם שיכור, ואף לא הריח אלכוהול נודף ממנו (עמ' 23 לפרוט'). אני מוצאת להעניק להתרשמות זו של מאיר משקל נכבד, בשים לב לעובדה כי לאחר שמאיר תפס את הנאשם הוא ניהל עמו שיחה, וביקש ממנו להזדהות. שנית, רס"ר אלקין מסר בעדותו בפניי כי ככל שהיה נודף ריח אלכוהול מן הנאשם במהלך חקירתו, היה מציין זאת מפורשות במסגרת הודעת הנאשם. הוא הבהיר שאם לא צוינה הערה הנוגעת להתרשמותו מריח אלכוהול הנודף מן הנאשם, הרי שלא עלתה התרשמות כאמור. מכל מקום, אף אם אניח לטובת הנאשם כי אכן שתה אלכוהול באותו הערב, הרי שכלל לא הוכח כי מדובר בכמות כזו העולה כדי אבדן שליטה וחוסר יכולת לשלוט במעשיו, וממילא הנאשם הביא עצמו למצב השכרות במעשיו שלו ואין הוא יכול להסתייע בהגנת השכרות.

במהלך עדויות החוקרים, הם נשאלו על ידי ההגנה בדבר טיב חקירתו של הנאשם במשטרה. אעיר בקצרה, הגם שהטענה נזנחה בסיכומי ההגנה, כי לא מצאתי ממש בשאלות אלה, וממילא לא הובהר כיצד יש בעובדה שהחקירה לא בהכרח התנהלה על מי מנוחות כדי להשפיע על התשתית הראייתית שבפניי. אכן, חקירה במשטרה היא מטבעה אירוע בלתי שגרתי ומעורר לחץ, ולעיתים אף יכולה להתנהל בקשיחות ותקיפות, אולם איך בכך כדי להוביל לפסילתה או להענקת משקל נמוך לה, בהכרח. הדברים מודגשים שוב ושוב בפסיקת בית המשפט העליון. בכל מקרה, לאחר צפייה בסרטון ת/3 המתעד את חקירתו השנייה של הנאשם, נחה דעתי כי חקירת הנאשם התנהלה באופן סביר, ובוודאי שלא עלו בה אירועים חריגים המצדיקים פסילתה (שממילא לא נתבקשה).

האם הנאשם ביצע עבירה של פגיעה בפרטיות

סעיף 5 לחוק הגנת הפרטיות מורה לנו כי "הפוגע במזיד בפרטיות זולתו, באחת הדרכים האמורות בסעיף (1)2 [...] דינו - מאסר 5 שנים". סעיף (1)2 לחוק הגנת הפרטיות מורה כי פגיעה בפרטיות היא גם "בילוש או התחקות אחרי אדם, העלולים להטרידו, או הטרדה אחרת". כידוע, הזכות לפרטיות זכתה למעמד חוקתי עם חקיקתו של חוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו (ס' 7 לחוק). בשורה ארוכה מאוד של פסקי דין, דנה הלכה פסוקה בזכות לפרטיות בפריזמת תחומי המשפט השונים. כך למשל, צוין לגבי זכות זו כי היא "אחת החירויות המעצבות את אופיו של המשטר בישראל כמשטר דמוקרטי והיא אחת מזכויות העל המבססות את הכבוד והחירות להן זכאי אדם כאדם, כערך בפני עצמו" (ע"פ 5026/97 **גלעם נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 13.6.99), פס' 9).

בחינת יסודות העבירה של פגיעה בפרטיות מלמדת כי בפנינו עבירת התנהגות, שאיננה מותנית בהתממשות התוצאה, ומשכך אף לא נדרש להוכיח כי האדם אכן הוטד, ודי בכך שההתנהגות עלולה להטריד. היסוד העובדתי בעבירה זו, כפי שעולה מסעיף (1)2 לחוק הגנת הפרטיות, כולל "בילוש", "התחקות", או "הטרדה אחרת". דומה כי קל להיווכח כי במקרה דנן, עסקינן בתופעת המציצנות הנכללת במעשי בילוש או התחקות אחר אדם אחר. משכך, אין אנו נדרשים להרחיב היריעה בדבר השאלה האם מהווה האירוע דנן "הטרדה אחרת" (להרחבה בעניין פרשנות המונח "הטרדה אחרת" ולמבחינים פרשניים שהוצעו בפסיקה ראו: ע"פ (י-ם) 7975-07-19 **מדינת ישראל נ' מרדכי לייבל** (פורסם בנבו, 26.02.2020). ערעור שהוגש לבית המשפט העליון (רע"פ 4743/20 **מרדכי לייבל נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו)) - תלוי ועומד כעת). היסוד הנפשי הטעון הוכחה מצוי בסעיף 5 לחוק הגנת הפרטיות, המורה, כאמור: "הפוגע במזיד בפרטיות". מכאן למדים אנו כי היסוד הנפשי הנדרש הוכחה הינו פשוט יחסי, והוא מודעות לטיב המעשה ולקיום

הנסיבות, לרבות בעצימת עיניים (ראו: סעיף 90א(1) לחוק העונשין וסעיף 20(א) לחוק העונשין).

יישומם של העקרונות שהובאו לעיל מוביל אותי למסקנה לפיה יש לראות במעשיו של הנאשם כממלאים אחר היסודות של עבירת הפגיעה בפרטיות המיוחסת לו. בראש ובראשונה, יצוין כי לא יכול להיות חולק כי הגעה למרפסת ביתה של המתלוננת והצצה בחלונות דירתה ממלאים אחר תנאי הבילוש וההתחזקות, ונדמה כי מדובר בהתנהגות מציצנית על המתרחש בתוך דירתה. הדבר אף יושם בפסיקת הערכאות הדיוניות בעבר (ראו למשל: ת"פ (רמ') 28589-08-11 **מדינת ישראל נ' פלוני** (פורסם בנבו, 23.04.12), בפס' 35 (וההפניות שם)). בתוך כך, אני מוצאת לבסס מסקנתי זו בעדויותיהם של המתלוננת ושל מאיר. אני מוצאת לאמץ ולקבל את גרסתו של מאיר שהבחין מפורשות, מחלון ביתו, בנאשם מתעסק בחלון אחד, ולאחר מכן עובר לחלון האחר (עמ' 21-22 לפרוט'). לצד זאת, אני מקבלת אף את גרסת המתלוננת שהעידה כי ברגע שמאיר קרא לנאשם ושאל אותו למעשיו, שמעה את קולו של הנאשם מן המרפסת. כאמור, העובדה כי המתלוננת, בהגינותה, מסרה כי לא הבחינה בעיניה בנאשם מציץ עליה, אין בה כדי לשנות מן המסקנה, בשים לב כי מעשיו של הנאשם נדרשים להיות כאלה העלולים להטריד. אני סבורה כי מעשים כאמור הוכחו.

בהקשר זה אני מוצאת להדגיש שמטבעם של דברים, תופעת המציצנות היא כזו שלרוב מושא ההצצה כלל אינו מבחין במתרחש. אותו אדם אחריו בולשים או מתחקים, לעיתים כלל אינו מזהה כי אדם אחר עומד מחוץ לחלון או דלת ביתו. מצב דברים כאמור מלמד על הצורך להסתייע בעדויות עדי ראיה, כדוגמת המקרה דנא. הדבר עולה בקנה אחד עם העובדה שהמחוקק לא דרש הוכחה לכך שהפעולה אכן הובילה להטרדה בפועל, בשים לב לקושי המתואר לעיל. מכל מקום, לא יכול להיות חולק כי ברגע שהמתלוננת שמעה את קולו של הנאשם מכיוון מרפסת ביתה, ולאחר מכן הבחינה בו בורח מן המקום, הרי שאז התממשה פגיעה משמעותית בפרטיותה, שהובילה אותה לבסוף להעתיק את מקום מגוריה (אותו העדיפה שלא לחשוף במהלך עדותה).

המחלוקת המרכזית נעוצה בשאלת סיבת נוכחותו של הנאשם במרפסת המתלוננת. הנאשם, כמצוין לעיל, שב והכחיש כי ניסה להציץ בביתה של המתלוננת, והסביר כי ניסה להגיע לביתו של מכר שלו. אני מוצאת לדחות טענה זו מכל וכל, באשר היא נעדרת כל הגיון או ביסוס.

הנאשם מנסה לעגן את הגנתו בתזה הנעדרת אחיזה כלשהי בראיות או בהגיון, כאמור. הוא מבקש מבית המשפט לראות בו כמי שניסה לאתר את ביתו של מכרו בשעה 02:00 בלילה. דא עקא, שהנאשם בעצמו לא מסר פרטים הנוגעים לזהות של אותו מכר, ובעיקר - הוא לא מסר פרטים הנוגעים לכתובתו של אותו מכר. כל שמסר בהקשר זה, הוא כי ישנו מכר מסתורי שמתגורר באזור שוק מחנה יהודה. לא יכול להיות חולק כי מדובר באזור רחב, צפוף ועמוס בדירות, ובפרט שכונת נחלאות הסמוכה. הנאשם לא מסר ולו פריט מידע אחד הנוגע לביתו של אותו מכר, וניסה להיתלות בטענות בעלמא הנוגעות למצב שכרותו באותה העת. אינני מוצאת דבר בהגנה זו.

יתר על כן, אף אם אניח כי אותו מכר מסתורי מתגורר באזור, ואף בבנין נשוא כתב האישום, מדוע אם כך עלה הנאשם דווקא לקומה השלישית, ויותר מכך - מדוע לא דפק בדלת הדירה, ותחת זאת ניגש למרפסת ההיקפית, והחל מתעסק בחלון ובדלת-חלון המרפסת. הסברים כאמור לא ניתנו, אלא אך הכחשה סתמית ומשפטים המלמדים על ניסיונו של הנאשם להתחמק מאחריות.

חיזוק משמעותי לעובדה כי מטרתו של הנאשם לא היתה ביקור מכרו אני מוצאת בהתנהלותו במהלך האירוע, ובפרט- בריחתו מן המקום בריצה, והמסתור שמצא תחת אחד מכלי הרכב ברחוב סמוך. כידוע, "הלכה היא כי התנהגותו של נאשם לאחר האירוע העברייני עשויה לפעול לחובתו מבחינה ראייתית [...]". ההתנהגות לאחר האירוע הינה, למעשה, ראיה נסיבתית אשר במקרים מסוימים ניתן ללמוד ממנה על תחושת אשמה והיא עשויה לחזק את ראיות התביעה" (ע"פ 9439/06 **אברהם איפרגן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 10.04.08), פס' 16 וההפניות שם).

במקרה שבפני עולה כי מיד לאחר שמאיר השכן קרא אל עבר הנאשם, זה האחרון החל בורח מן המקום בריצה. בהמשך, ולאחר מרדף אחריו, אותר הנאשם כשהוא שוכב תחת רכב. הנאשם, כאמור, אישר את הפרטים בעדותו במשטרה ובבית המשפט, ואין כל חשיבות לשאלות ההגנה בדבר זיהויו של הנאשם כמבצע העבירה, אשר ממילא נזנחו בסיכומיה. כמובא בהלכה פסוקה, התנהלות זו של הנאשם במהלך האירוע, ובפרט בריחתו המהירה מן המקום וניסיונו להתחבא, מלמדים על תחושת אשמה ועל ניסיונותיו להתחמק מלתת את הדין על התנהגותו. בוודאי היא מהווה חיזוק משמעותי לראיות נגד הנאשם, ויש בה ללמדנו על הלך נפשו בזמן האירוע.

הנאשם עומת עם התנהלותו זו ולא מסר כל הסבר המניח את הדעת. כך למשל, ניסה להסביר התנהגותו זו בהיותו ערבי בשכונה של יהודים. טענה זו דינה להידחות, באשר היא אינה עולה בקנה אחד עם שאר עדותו. הנאשם תיאר כיצד ישב באזור מחנה יהודה החל מהשעה 22:00 ומספר שעות לאחר מכן. אם אכן פחד מתגובתם של יהודי השכונה, מדוע החל מסתובב בדירות הבניינים בשכונה. למעלה מכך- אם כל מבוקשו של הנאשם במהלך האירוע היה לפגוש את אותו מכר מסתורי, הרי שיכול היה להגיד זאת בזמן אמת. התנהלותו בפועל ובריחתו מן המקום מחזקת את הסברה כי ברח בשל מעשים שעשה ושידע שאסור היה לו לעשות.

סוף דבר

אני מרשיעה את הנאשם בביצוע עבירת הסגת גבול, לפי סעיף 447(א)(1) לחוק העונשין וביצוע עבירה של פגיעה בפרטיות, לפי סעיף 5 +סעיף (1)2 לחוק הגנת הפרטיות.

ניתנה היום, י"ג כסלו תשפ"א, 29 נובמבר 2020, במעמד הצדדים